

KNIHA RUT.

KAPITOLA 1.

Elimelech s manželkou Noémi a s syny svými bydlili v zemi Moábské, 3. tam umřel i synové jeho. 6. Noémi pak s nevěstou svou Rut navrátila se do Betléma.

Stalo se pak za času soudců, že byl hlad v zemi. I odšel člověk z Betléma Judova, a bydlil pohostinnu v krajině Moábské s manželkou svou a se dvěma syny svými.

2. Jméno pak muže toho Elimelech, a jméno ženy jeho Noémi, jméno také dvou synů jeho Mahalon a Chelion. Efratejší z Betléma Judova; a přišedše do krajiny Moábské, bydlili tam.

3. Umřel pak Elimelech, muž Noémi; i pozůstala ona s oběma syny svými.

4. Kterž pojal sobě ženy Moábské; jméno jedné bylo Orta a jméno druhé Rut. I bydlili tam téměř deset let.

5. Umřeli také oni oba dva, Mahalon i Chelion, a zůstala žena ta po dvou synech svých a manželou svým.

6. Tedy vstávši ona s nevěstami svými, navracela se z krajiny Moábské; nebo slyšela v krajině Moábské, že Hospodin navštívil lid svůj, dav jemu chléb. *I R. 1. s. 3.

7. Vyšedši tedy z místa, na němž bydlila, a obě nevěsty její s ní, daly se na cestu, aby se navrátily do země Judské.

8. Řekla pak Noémi oběma nevěstám svým: Jděte, navraťte se jedna každá do domu matky své. Učinž Hospodin s vámi milosrdenství, jakož jste i vy činili s mrtvými syny *I M. 43. 14. II S. 2. 6.

9. Dejž vám Hospodin, abyste našly * odpocínutí, jedna každá v domě muže svého. I políbila jich, ony pak pozdvihše hlasu svého, plakaly.

10. A řekly jí: Obrátíme se raději s tebou k lidu tvému.

11. I řekla Noémi: * Navraťte se, dcerky mé. Proč chcete jít se mnou? Zdáliž ještě budu mít syny, aby byli vaši muži? *I S. 3. 16.

12. Navraťte se, dcerky mé, a odejděte, neboť jsem již stará k vdání; nýbrž bych i řekla, že

mám naději, bych i noci této se vdala a syny zrodila, 13. Zdaž byste na ně čekaly, až by dorostli? Zdáliž tou přčinou měškati se budete, abyste se neměly vdáti? Ne tak, mé dcerky, nebo mé trápení větší jest nežli vaše, proto že * ruka Hospodinova jest proti mně. *J. 19. 21.

14. Ony pak pozdvihše hlasu, opět plakaly. A Orta políbivši svegruši svou, odešla, Rut pak přidržela se jí.

15. Kteržto řekla Noémi: Až přítelkyně tvá navrátila se k lidu svému a k bohům svým, navrať se také za ní.

16. Ale Rut řekla: Nenuť mne, abych tě opustila a od tebe odjiti měla. Nebo kamž * se koli obrátím, a kdekoli bydliti budu, i já bydliti budu; lid tvůj lid můj, a Bůh tvůj Bůh můj. *I S. 15. 21.

17. Kdekoli umřu, a tu pochována budu. * Toto mi učin Hospodin, a toť přidej, že toliko smrt rozdělí mne s tebou. *I S. 3. 17.

18. Tedy viduce, že se na tom u- stavila, aby šla s ní, přestala k ní mluvit.

19. I šly obě dvě spolu, až přišly k Betlému. I stalo se, že když přišly do Betléma, roznesla se pověst o nich po všem městě, a pravili: To-li jest ta Noémi?

20. Jímž ona řekla: Nenažývejte mne Noémi. * říkejte mi Mara; nebo hořkosti velikou naplnil o mne všemohoucí. *I M. 15. 23. O. M. 17. 1.

21. Vyšla * jsem plná, teď pak prázdnou mne zase Hospodin přivedl. Pročž tedy nazýváte mne Noémi, poněvadž mne Hospodin ssoužil, a Všemohoucí mne znuzil? *I M. 39. 10.

22. A navrátila se Noémi s Rut Moábskou, nevěstou svou; navrátila se pak z krajiny Moábské. I přišly do Betléma, když počínali žítí ječmene.

KAPITOLA 2.

Rut Moábská sbírající klasy na poli Bózu, 8. milost u něho našela.

Měla pak Noémi přítelku po manželu svém, muže * mocného z čeledi Elimelechovy, jménem Bóza, 1. Tedy řekl jí Bóz: Kdýž bude čas jísti, přístup sem, a pojez

RUT 2. 3.

1. I řekla Rut Moábská Noémi: Necht' medle jdu na pole sbíratí klasy za tím, kdož by mi toho přál. Jízto ona řekla: Jdi, dceró má.

3. Šla tedy, a přišedši, sbírala klasy na poli za ženci. Přihodilo se pak, že přišla na díl pole toho, kterž přináleželo Bózovi, jenž byl z čeledi Elimelechovy.

4. A v tom přišel Bóz z Betléma, a řekl žencům: Hospodin s vámi, kteříž odpovídáte jemu: Požehnejž tobě Hospodin.

* Soud. 6. 12. Z. 229. 8. Luk. 1. 98. 5. I řekl Bóz služebníkú svému, kterýž postaven byl nad ženci: Či jest tato mladice?

6. Odpověděl služebník ten, kterýž postaven byl nad ženci, a řekl: Jest mladice * Moábská, kteráž přišla s Noémi z země Moábské. * K. 1. 22.

7. A řekla Rut: Prosim, necht' sbíráť a shromažďuji klasy mezi snopy za ženci. A přišedši, trvá od jitra až dosavad kromě že na chvílku doma pobyla.

8. Tedy řekl Bóz k Rut: Slys, dceró má, nechod sbíratí na jiné pole, aniž odcházej odsud, ale přidrž se teď děvek mých.

9. Zůstavej na tom poli, na němž budou žíti, a chod za nimi, nebo jsem přikázal služebníkú svým, aby se tebe žádný nedotýkal. Bude-liť se chitiť pítí, jdi k nádobám, a napi se té vody; kteréž by navázili služebníci moji.

10. Tedy ona * padla na tvář svou, a schýlivši se k zemi, řekla jemu: Odkudž mi to, že jsem našla milost před tebou, abys se známil ke mně, kteráž jsem cizozemka.

11. Odpověděl Bóz a řekl: O všemť mi oznáměno jest, co jsi koli činila svegruši své po smrti muže svého, a že * opustivši otce svého a matku svou, i zemi, v kteréž se narodila, šla jsi mezi lid, kteréhožs prvě nezнала.

12. Odplatíž tobě Hospodin za skutek tvůj, a budíž mzda tvá dokonala od Hospodina Boha Izraelského, poněvadž jsi přišla, abys pod * křídly jeho doufala. * Z. 9. 14.

13. Kterážto řekla: * Nalezla jsem milost před tebou, pane můj, poněvadž jsi mne poléšil, a mluvilš k srdci děvký o své, ještě nejsem podobná jedné z děvek tvých.

14. Tedy řekl jí Bóz: Kdýž bude čas jísti, přístup sem, a pojez

chleba, a omož skyvu svou v octě. I posadila se při žencích, a podával jí prazmý; ona pak * jedla až do sytosti, a ještě jí zbylo. * II K. 4. 44.

15. I vstala, aby sbírala. Přikázal pak Bóz služebníkú svým, řka: Byť pak i mezi snopy sbírala, nezbranujte jí.

16. Nýbrž naschvál jí upouštějte z snopů * a nechávejte, ať sbírá, a nedomlouvajte jí. * II M. 23. 22.

17. Sbírala tedy na poli tom až do večera, a což sebrala, to vymlátíla; i byla téměř míra * efi ječmene. * II M. 16. 36.

18. Kterž vzavši, přišla do města, a viděla svegruše její to, což nasbírala. Vyňala také a dala jí to, což pozůstalo po nasycení jejím.

19. I řekla jí svegruše její: Kdeš sbírala dnes, a kdeš pracovala? Budíž požehnaný ten, kterýž tě přijal. Tedy oznámila svegruši své, u koho pracovala, řkuci: Jméno muže, u kteréhož jsem pracovala dnes, jest Bóz.

20. I řekla Noémi nevěstě své: Požehnaný jest od Hospodina, že neprestal milosrdenství svého nad živými i mrtvými. I to ještě k ní řekla Noémi: Blízky přitel náš a z příbuzných našich jest muž ten.

21. Řekla jí také Rut Moábská: I to mi ještě řekl: Celádky mé přidrž se, dokavadž by všeho, což mého jest, nedožáti.

22. Tedy řekla Noémi Rut nevěstě své: Dobře jest tedy, dceró má, abys vycházela s děvečkami jeho, ať by na jiném poli něco neprekazili.

23. A tak se přidržela Rut děvek Bózových, a sbírala klasy, dokudž nesžali ječmene a pšenice, a bydla u svegruše své.

KAPITOLA 3.

Rut spala u noh Bózových, 16. a od něho šest měr ječmene přineala.

Řekla jí potom Noémi svegruše její: Má dceró, nemám-liž pohledati tobě odpocínutí, * aby tobě dobře bylo? * K. 1. 9.

2. Anobřž zdalíž Bóz ten přítelbuzný nás, s jehož jsi * děvečkami byla, nebudte vítí ječmene na humně noci této? * K. 2. 8.

3. Protož umej se a pomaz roucho své, také oblec, a jdi na humno, * však tak, aby nebyto známé mužú tomú, prvě než by přestal jisti a píti.

4. A když půjde ležeti, znamenají místo, na kterémž lehne, a přídru, pozdvihneš pláště u noh jeho, a tu se položíš; on pak oznámí tobě, co bys měla činit.

5. Jízto Rut rekla: * Cokoli mi rozkážeš, učiním.
*11.M.13.8.

6. Šla tedy na to humno, a učinila všecko, což jí rozkázala svegruše její.

7. Když pak pojeď Bóz a napil se, a rozveselilo se srdce jeho, šel spátí vedle stohu; přišla i ona liše, a pozdvihla pláště u noh jeho, a položila se.

8. A když bylo o půl noci, ulekl se muž ten a zchopil se, a a žena leží u noh jeho.

9. I řekl: Kdo jsi ty? A ona odpověděla: Já jsem Rut, děvka tvá. Vztáhni křídlo * pláště svého na děvku svou, nebo přibuzný jsi.
*Ezech.16.8.

10. A on řekl: * Požehnaná jsi ty od Hospodina, dcero má. Větší jsi nyní pobožnosti dokázala, nežli prvě, že jsi nehledala milá denců bohatých aneb chudých.
*Soud.17.2.1.Sam.15.15.11.Sam.2.5.

11. Protož nyní dcero má, neboj se; vše, čehož žádáš, učiním tobě, nebo víť všecko město lidu mého, že jsi ty žena šlechtěná.

12. A také jest to pravě, že jsem přibuzný tvůj, ale jestiť přibuzný bližší nežli já.

13. Odpocíniž tu přes noc, a když bude ráno, jestližeť on bude chtíti práva přibuznosti k tobě užiti, dobře, nechť užve. Pakliť nebude chtíti práva užiti k tobě, já právem přibuznosti pojmu tebe, * živť jest Hospodin. Spíž tu až do jitra.
*1.Sam.14.46.

14. A tak spala u noh jeho až do jitra. Potom vstala prvě, nežli by kdo poznal; mohl bližního svého: nebo pečoval Bóz, aby někdo nezvěděl, že přišla žena ta na humno.

15. A řekl: Přines loktušku, kterouž se odíváš, a drž ji. A když jí držela, naměřiv jí šest měr ječmene, vložil na ni. I vešla do města.

16. A přišla k svegruši své. Kteráz řekla: Kdo jsi ty, dcero má? I vypravovala jí všecko, což jí učinil muž ten.

17. A řekla: Šest měr ječmeně dala mi, nebo řekl ke mně: Nenavrátíš se prázdná k svegruši své.

11. I řekl všecken lid, kterýž byl v braně města, i starší Svědkové jsmě. Dejž Hospodin, aby žena vycházející do domu tvého byla jako * Ráchel a jako Lia, kteréžto dvě vzdělaly dům Izraelský. Počínějí sobě zmužité v Efratě, a dosáhni jména v Betlémě.
*1.M.29.16.32.

12. A at jest dům tvůj jako dům Fáresa, (kteréhož porodila * Támar Judovi,) z semene toho, kterýž by dal tobě Hospodin s mladici touto.
*1.M.28.9.29.

13. A tak Bóz pojal sobě Rut, a byla manželkou jeho. A když že počala a porodila syna
*Z.17.3.

14. I řekly ženy Noémie: Požehnaný Hospodin, kterýž nedopustil toho, abys měla zbavena býti přibuzného v tento čas, tak aby trvalo v Izraeli jméno jeho.
*1.M.29.16.32.

15. Onť očerství duši tvou, a

chovati tě bude v starosti tvé; nebo nevěsta tvá, kteráž tě miluje, je, porodila ho, kteráž tobě lepší jest, nežli sedm synů.

16. Tedy zvalší Noémie dítě, položila je na klin svůj, a byla pěstounkou jeho.

17. Daly mu pak jméno sousovy, kteréž pravily: Narodil se syn Noémie, a nazvaly ho jménem Obéd. Onť jest otec Izai, otce Davidova.

18. A tito jsou rodové * Fáresovi: Fáres zplodil Ezrona,
*1.M.46.19.

19. Ezron pak zplodil Rama, a Ram pak zplodil Aminadaba;
*Mat.1.4.

20. Aminadab pak zplodil Názona, Názon pak zplodil Salmona;
*1.M.29.16.32.

21. Salmon pak * zplodil Bóza, Bóz pak zplodil Obéda; *1.Par.2.11.

22. Obéd pak * zplodil Izai, Izai pak zplodil o Davida
*1.7.17.9.Sam.16.1.

KNIHA SAMUELOVA PRVNÍ,

KTERÁŽ

VŮBEC PRVNÍ KRÁLOVSKÁ SLOVE.

KAPITOLA 1.

O narození Samuele, 24. i jeho Pánu obětování.

Byl muž nějaký z Ramataim Zofim, s hory Efraim, jehož jméno bylo Elkána, syn Jerochama, syna Elihu, syna Tohu, syna Zuf Efratejského.

2. A ten měl dvě ženy, jméno jedné Anna, a jméno druhé Penema. Měla pak * Penenna děti, ale Anna neměla děti.
*1.M.29.9.31.

3. I chodival muž ten z města svého každého roku, aby se klaněl a obětoval Hospodinu zástupů, do * Silo, kdež byli dva synové Eli, Ófni a Fines, kněží Hospodinovi.
*1.oz.18.1.

4. Když pak přišel den, v němž obětoval Elkána, dal Penenně manželce své, a všechněm synům i dcerám jejím dily.

5. Anně pak dal díl jeden výborný, nebo Annu miloval, ale * Hospodin zavřel byl život její.
*1.M.20.18.

6. Přesto kormoutila jí také

velmi protivnice její, toliko aby jí popouzela, proto že Hospodin zavřel byl život její.

7. To když činival každého roku, a Anna též chodivala do domu Hospodinova, tak jí kormoutivala protivnice; ona pak plakatvala a nic nejřada.

8. Tedy řekl jí Elkána muž její: Anna, proč pláčes? A proč nejíš? Proč tak truchlíš srdce tvé? Zdalíž já nejsem tobě lepší nežli deset synů?

9. Vstala tedy Anna, když pojedl v Silo a napil se; a Eli kněz seděl na stoličce u veřeje chrámu Hospodinova.

10. Ona pak jsuci v hořkosti srdce, modlila se Hospodinu a plakala velmi.

11. A učinila slib, řkuci: Hospodine zástupů, jestliže vzhledneš na trápení děvky své a rozpomeň se na mne, a nezapočneš na děvku svou, ale dáš služebnici své plod pohlavi mužského: tedy dám jej tobě, Hos-